

4.

Na druhý deň sa prešmyknem z domu skôr, než ma naši skontrolujú. Potrebujem sa do práce dostať v predstihu, aby som vedúcu požiadala o miesto plavčíka. V šatni si navlečiem vyžehlenú uniformu, nech urobím dobrý dojem. Zhlboka sa nadýchnem a pred zrkadlom si ešte raz precvičím svoju reč o tom, aká som dobrá plavkyňa a zodpovedná zamestnankyňa.

Odhodlane napochodujem do jej kancelárie.

„Pracujem tu už tretie leto a poznám klub veľmi dobre. Urobila som si kurz prvej pomoci a...“

Šéfka zdvihne ruku, aby ma zastavila. „Nika, cením si tvoju snahu, no už som na tú prácu niekoho najala.“ Ospravedlňujúco nadvihne plecيا.

Klesne mi sánka a zostanem pred ňou stáť s otvorenými ústami. „T-tak rýchlo?“ vykoktám. „Koho?“

„Jedného chlapca s dobrými odporúčaniami.“

Potláčam sklamanie. „Prečo ste mi to neponúkli? Vedeli ste, že mám o to miesto záujem.“

„Pretože riaditeľ rozhodol, že muži sú v pozícii plavčíkov dôveryhodnejší.“

Privriem oči, v hrudi mi buble spravodlivý hnev. Plávam lepšie ako ktorýkoľvek chalan!

„Tak teda, vďaka,“ precedím cez zuby a prinútim sa netresnúť dverami.

Prepochodujem okolo bazéna. Som zvedavá, či ten nový chalan nastúpi dnes, no na vysokej stoličke sedí jeden zo starších plavčikov. Máme ich v hoteli viac a striedajú si zmeny rovnako ako brigádnici. Keď ma zbadá, zakýva mi.

„Hej, Nika! Počul som, že včera si sa kúpala v uniforme!“ zakričí a žmurkne na mňa.

„Ha, ha,“ zamumlem. Vidím, že sa to so mnou bude ťahať celé leto. „Krucí,“ zanádam náhle, keď si uvedomím, že som si od rozčúlenia zabudla na recepcii prevziať denný rozpis. Keď otváram hotelové dvere, zazvoní mi telefón.

„Ahoj, srdiečko,“ zašvitorí mi do ucha mama. „Ráno sme sa nevideli. Prišla si do práce v poriadku?“

„Jasné.“ So sklonenou hlavou prejdem k recepcii. Dívam sa na svoje biele pracovné tenisky, kým prikyvujem do telefónu. Vedľa mňa naľavo stoja zvráskavené nohy v strieborných sandáloch, ktoré zrejme patria návštevníčke hotela. Napravo odo mňa zastanú opálené mužské nohy v čiernych plátenkách.

„Iste, mám pero a sprej,“ uistím mamu a konečne zložím. Keď zdvihnem hlavu, zalapám po dychu. Čierne plátenky patria Tobiasovmu grobianskemu bratovi, ktorý vyzerá rovnako šokovane ako ja. V ruke drží papier a s otvorenými ústami civie do mojich očí. Zblízka sa mi zdá ešte príťažlivejší ako z diaľky. Má hladko oholenú tvár, pekne klenuté obočie a žiarivobiele zuby. Na krku mu pulzuje žila.

„Nika?!“ osloví ma netrpezlivo recepčná Andrea. Zrejme sa ma pýtala niečo už predtým, no nepočula som ju.

„Aha, jasné,“ zmätene si zastrčím prameň vlasov za ucho, „prišla som si po rozpis.“

Podá mi papier a gélovými nechtami ma pri tom poškriabe. „Je mi ľúto, že si nedostala miesto plavčíka,“ usmeje sa falošne. Už minulý rok dobre vedela, že som ho chcela.

„To je okej, možno nabudúce.“ Vrátim jej krivý úsmev a zvrtnem sa na odchod. Srdce mi šialene mláti o hrudný kôš, keď prechádzam okolo toho chalana. Čo tu robí?

„Možno,“ zacvrlíká recepčná. „Ale aspoň môžeš pozdraviť nového plavčíka.“

Stuhnem a pomaly sa obrátim. Tentoraz som to ja, kto vrhá vražedné pohľady. „Ty si nový plavčík?“ vytisnem zo seba a premeriam si toho chalana. Prevyšuje ma, a hoci je svalnatý, je štíhly, takže bude dosť rýchly. Už nepremýšľam nad tým, že sa mi páči, ale či by som ho porazila.

Tiež si ma obzerá. Zaujímalo by ma, čo mu beží hlavou. Porovnáva ma so sebou? Tiež uvažuje nad tým, či by ma predbehol? Skĺzne pohľadom po mojich dlhých nohách, potom sa vráti k mojej tvári. Nedokážem odhadnúť, čo si myslí.

„Damián si dnes prišiel po uniformu a zaučiť sa.“ Andrea sa vyškiera a klipká očami. Má umelé riasy, ktoré sú neprirodzene dlhé, takže s údivom očakávam, či náhodou neodletí. So zadosťučinením skonštatujem, že ten chalan si ju vôbec nevšíma. A tiež si do pamäte uložím jeho meno. Damián.

„Nikola je také dievča pre všetko,“ švitorí recepčná ďalej. Venujem jej namrzený pohľad.

„Teší ma.“ Neochotne ku mne natiahne ruku. Neusmieva sa. Iba na mňa upiera oči, akoby ma stále hodnotil. Znervózňuje ma, že ani len netuším, aké hodnotenie mi dáva.

„Aj mňa.“ Potrasiem mu pravicou. Má hladkú teplú dlaň. Prekvapí ma to, hoci sama neviem prečo. Očakávala som snáď, že chalani spoza trate budú mať mozole?

Recepčná si od neho vezme papier.

Ukáže na spodný riadok. „Sem mi to podpíš.“

Damián sa zmätene potľapká po vreckách. „Požičiaš mi pero?“ požiada ma.

„Prepáč, nemám žiadne pri sebe,“ ospravedlím sa.

Jeho čelo sa nesúhlasne zvráští a do očí sa mu zase vkradne zlostný výraz. „Bez urážky, ale nedalo sa nepočuť tvoj telefonát. Pred piatimi minútami si tvrdila, že máš *sprej a pero*,“ zacituje s úškľabkom.

V šoku otvorím ústa. „Prečo by som ti klamala?“

„Pretože si príliš nóbl na to, aby si požičala pero spodine spoza trate,“ povie to ako žart, aj sa pri tom usmieva, ale jeho úsmev nedosiahne do očí, ktoré sú studené a pohrdavé.

„To si o mne myslíš?“ Založím si ruky na prsiach. „Vôbec ma nepoznáš!“

Nahnevane sa zvrtnem a odpochodujem skôr, než mi na to niečo povie. Namyslený, samolúby pako, nadržavam na neho v duchu, kým za chrptom začujem, ako mu recepčná ponúka pero a hovorí: „Nikola bola vždy tak trochu čudná.“

Počas dňa sa čo najviac zašívam na kurtoch a pri volejbalovom ihrisku, aby som sa nemusela s nikým

stretnúť, pretože všetci vedia, že som chcela miesto plavčíka, nedostala som ho a teraz sa preto jedujem na nového chalana. Aspoň tak to roztrúbila tá krava z recepcie.

Občas ma však tréner pošle doplniť vodu, priniest' mu suchý uterák alebo potrebujem ísť jednoducho na záchod. Vždy kráčam so sklonenou hlavou, no aj tak mi neunikne, že Damián vyfasoval novú uniformu a postáva pri vysokej stoličke, kde mu plavčík čosi ukazuje a vysvetľuje.

Raz na neho narazím, keď vychádzam z vécka, a raz, keď sa teperím na kurty s desiatimi raketami v náručí, pretože začína detský kurz. Plavčík nemusí nosiť biele tričko a kraťasy, iba červené šortky. Neunikne mi, že má štíhly pás a tmavý prúžok chlпов mu smeruje od pupka dolu. Do tváre sa mi nahrnie červeň. Rozčuluje ma, ako moje telo svojvoľne reaguje na tohto hulváta.

„Nikola, však?“ zastaví ma.

Mám plné ruky a spotené vlasy mi padajú do očí, tak si ich odfúknem z čela. Musím pri tom vyzerat' ako parná lokomotíva.

Som unavená a príšerne hladná.

Dnešný deň je otrasný.

„Ak si sa chcel ospravedlniť za to, že si mi vyfúkol miesto, neobťažuj sa.“ Pohodím hlavou.

Damiánov pohľad stvrdne. Uvedomím si, že som na neho nemala vybehnúť, on za to predsa nemôže. Otvorím ústa, aby som svoje hlúpe slová vzala späť a vysvetlila mu, že nie som vo svojej koži, no on už má na tvári svoj štandardný namosúrený výraz.

„Nie, neplánoval som sa ospravedlniť, iba som sa

chcel opýtať, kde je bufet,“ odsekne. Zahanbím sa ešte viac. „Ale ak s tým máš problém, nájdem si ho sám.“

Obíde ma a drgne pri tom do mňa plec, až mi z rúk vypadne niekoľko rakiet.

„Kretén,“ zašomrem a zohnem sa, aby som ich zdvihla. Ako sa skloním, popadajú mi na zem aj ostatné. „Dokelu!“ vyplujem a pošúcham si čelo.

Prečo som dnes vôbec vstávala z postele?

Keď sa po rannej zmene prezliekam v šatni a kontrolujem si, či mám v taške všetko, pred očami stále vidím Damiánov úškľabok a počujem jeho slová o tom, že som príliš nóbl na to, aby som mu požičala pero. Opäť vo mne vzkypí zlosť. Našmátram v bočnom vrecku podlhovastú trubičku a vybehnem von. Damiánovi zrejme tiež skončilo zaúčanie, pretože je prezlečený naspäť v tričku a džínsových kraťasoch.

„Hej!“ zakričím na neho a dobehnem ho. „Ešte predtým, než začneš ľudí urážať, zisti si o nich všetky informácie,“ zašermujem mu trubičkou pred nosom a vrazím mu ju do ruky. „Je to injekcia adrenalínu, ktorú nosím so sebou, pretože som alergická na uštipnutie včelou alebo osou. Volá sa to adrenalínové pero,“ zdôrazním. Nechám ho tam stáť s otvorenými ústami a s trubičkou, pretože takých pier mám doma aspoň päť do zásoby.

V šatni zhrabnem tašku a snažím sa upokojiť. Keď som sa vyventilovala, cítim sa lepšie. Vyjdem von z areálu. Damián postáva o pár metrov ďalej a sleduje východ. Keď ma zbadá, pobehne ku mne a podá mi pero.

„Prepáč.“ Strčí mi ho do ruky. Nič viac, nič menej. „Myslel som, že sa na mňa hneváš kvôli tej práci. Ak

ľa to uteší, niekoľko rokov som bol v plaveckom tíme a mám kurz prvej pomoci.“

Automaticky vložím pero do tašky. Vykrivím pery do sileného úsmevu a nakloním sa k nemu, akoby som mu chcela pošepkať tajomstvo. „Plávala som skôr, ako som vedela chodiť a pred dvomi rokmi som vyhrala bronzovú medailu v krajských pretekoch,“ nadvihnem obočie, „a tiež dokážem dať prvú pomoc. Nedostal si to miesto preto, lebo si lepší, iba preto, lebo si chalan.“ Ďobnem do neho prstom.

Napriek opáleniu vidím, ako mu do líc stúpa červen. „To nie je pravda.“

„Keď myslíš,“ pokrčím plecami, „ale to asi nezistím, však?“

Zachmúri sa a hryzie si peru. „Ak ma predbehneš, sľubujem, že dám výpoveď a poviem šéfke, že sa na to miesto hodíš viac.“

Vyvalím oči. „Ako to myslíš?“

„Dáme si preteky. Ak ma porazíš v plávaní a behaní, vzdám sa miesta.“

Horúčkovito uvažujem. „To znie fér,“ uznám. „Kde a kedy?“

„Sama si vyber.“

V žilách pocítim prílev adrenalínu. „Fajn. Zajtra ráno v klube predtým, než pustia návštevníkov do bazény. A beh potom večer na trati, platí?“

Očakávam, že sa zľakne a cúvne, alebo ma vysmeje a povie mi, že iba žartuje, no on ku mne natiahne pravačku. „Platí.“ Potom si vrazí ruky do vreciek a bez ďalších rečí odkráča smerom, kde býva.